

ŠKOLÁK

Číslo 1

Ročník šestý 2013

Červen. Měsíc červen voní deštěm. Další déšť? Nebylo ho letos už dost? Co takhle sluníčko? Chtěla bych toho tolik? Řekla bych, že ne. Přece všichni chtějí sluníčko. Těšíte se na červen? Prvního je Mezinárodní den dětí. Určitě dostáváte od maminky něco dobrého na zub. A co školní výlety? Dozajista už máte se třídou nějaký termín a na výlet se moc těšíte. Jedete někam do přírody, pod stan, nebo někam do kempu do chatek, jako my, deváťáci? Navštívíme různé historické památky, večer budeme blbnout v kempu. Zažijeme plno srandy. A na závěr . . . konec školního roku! Na ten se určitě všichni těšíme. Jak my, žáci, tak i učitelé. Odpočineme si a zase dobijeme baterky. Pro nás deváťáky skončí jedna kapitola a v září začíná nová. Někteří z nás se těší, někteří se ale obávají nového začátku. Co vy? Těšíte se na nový školní rok? Horalka

Máte taky svátek?

Mezinárodní den dětí

Mezinárodní den dětí se slaví každoročně **1. června**. U příležitosti dne dětí jsou připravovány různé společenské a sportovní akce. Den dětí má upozornit světovou veřejnost na práva a potřeby dětí. Svátek se slaví v mnoha zemích světa. Mezinárodní den dětí se poprvé slavil 1. června 1950 ve více než 50 zemích celého světa. Pevné datum, tedy 1. červen, bylo stanoveno v roce 1952.

Jiné významné dny věnované dětem:

Mezinárodní den dětí,
které se staly obětí agrese

Mezinárodní den za odstranění
práce dětí

Mezinárodní den ztracených dětí

Den afrického dítěte

Světový den dětí (20. listopadu)

Den matek

Den matek je den, kdy vzdáváme poctu našim matkám. Slaví se v různé dny na mnoha místech po celém světě. V České republice připadá Den matek na **druhou květnovou neděli**. V tento den dávají děti svým matkám dárky, většinou vlastnoručně vyrobené. Jeho původ je už ve starověkém Řecku, kdy se slavil svátek plodnosti a matek, spojený s uctíváním pohanské bohyně Rhey = Kybelé, matky bohů. V Československu se začal slavít tento svátek v roce 1923. Jeho propagátorkou byla Alice Masaryková. Po druhé světové válce byl zatlačen do pozadí komunisty, 8. března se slavil se Mezinárodní den žen, ale i přesto se dál v některých rodinách připomínal. Po roce 1989 se opět začal slavít veřejně.

Den otců

Den otců je den, kdy mají svátek otcové. Na světě se fakticky slaví během celého roku - ve velké většině zemí **třetí neděli v červnu**. V mnoha latinskoamerických zemích se Den otců slaví tradičně na den sv. Josefa 19. 3. V České republice se neslaví, oficiálně připadá také na **třetí neděli v červnu**. V roce 1966 se stala **třetí červnová neděle oficiálně Dnem otců**.

Miša Žižková

Malá anketka

Jak byste chtěli strávit svátek dětí vy, kdybyste měli neomezené možnosti?

Kdybych si mohla vybrat podle sebe, jela bych s rodinou a nejlepšími kamarádkami na film na 1D3D, což je film o One direction. Pak bychom jeli do Londýna nakoupit si jako správné fanynky věci One Direction (hodně věcí) a poté bychom šli do muzea M.T., kde jsou jejich figuríny. Po zakoupení věcí One Direction a vyfocení se u jejich voskových figurín bychom šli na jejich koncert...♥ Můj sen je prožít tento sen štěstí ☺

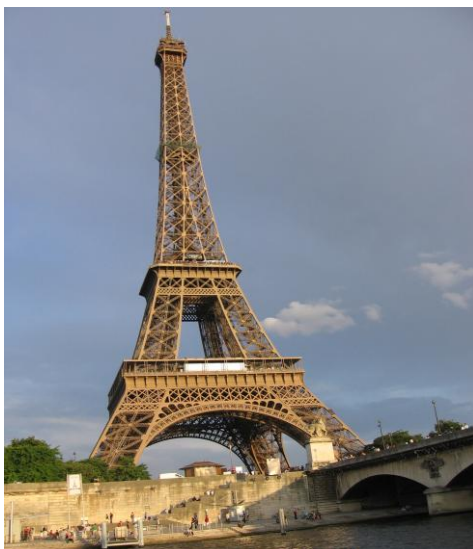
Jana Hovorková

Byl bych v Sobotce a slavil bych celý den s kamarády. A jistě bychom něco rozbili, jak tak tuším.

Matěj Svoboda

Kdyby to šlo, jela bych na nějaký zápas FC Barcelony a konečně bych viděla Messiho a Neymara na vlastní oči... Bylo by mi pak vcelku jedno, kdo by se mnou jel, hlavně, že bych na tom zápase byla.

Nicol Valíčková

Kdybych si mohla vybrat, tak bych odletěla někam na dovolenou s rodinou, anebo bych letěla s kámoškami svým letadlem do různých zemí, třeba do Paříže, a tam bychom si něco koupily na sebe. A nakonec bych letěla do Antarktidy za tučňáky.

Bára Nožičková

Teleportoval bych se na Mc Donald a vykoupil celý mekáče na světě před Kubou Kalinou a před Olinem Suchánkem, celý večer bych hrál s kamarádem World of Wararaf a přitom bych jed a pil Mc Donald a přidal bych na charitu dětem alespoň 10 000.

Pavel Urban

S kamarádkami bych jela do aquaparku. Pak do restaurace, kde bychom si daly samé speciality, a potom bychom letěly tryskáčem do různých zemí. Například do Ameriky, Itálie, Antarktidy, Egypta a samozřejmě do Francie.

Denisa Havlová

Rozhovor s paní učitelkou Lenkou Dajčovou

Paní učitelko, co Vás přimělo k tomu, že jste nastoupila jako učitelka právě do školy v Dolním Bousově? Jak dlouho tu již pracujete? Po mateřské jsem zde druhým rokem. Možnost pracovat zde jsem získala šťastnou náhodou a jsem za to vděčná.

Jste tu spokojená, nebo byste něco měnila? Co?

Jsem zde spokojená a měnila bych pořád něco, změny jsou dobré i špatné. Za dobrou bych považovala zrušení papírových ŽK, když jsou již i internetové.

Jak se díváte na své žáky? Splňují to, co od nich očekáváte? Nezlobí Vás?

To je hodně individuální, hlavně na základní škole jsou rozdíly mezi žáky obrovské, takže to respektuji, ale občas se zlobím, je to zdravé.

Kterou třídu máte nejraději? Samozřejmě svoje sedmáky ☺

Nás devátáky učíte angličtinu, hudební a výtvarnou výchovu. Vyučujete i nějaké jiné předměty? Které? A co jste vystudovala? Jsem především výtvarnice, učit mohu také češtinu, bohužel jsem neměla nikdy příležitost, ale třeba jednou přijde den . . .

Máte nějaké děti doma? Jak staré? Mám téměř pětiletou dceru.

Vím, že Váš manžel má koně, jezdíte na nich i Vy? Pomáháte mu s nimi?

Jezdít umím, ale teď na to nemám čas, trochu pomáhám ve stájích.

Plánujete v brzké době něco „podnikat“? Někakou akci?

O prázdninách proběhne výstava mých obrazů v bousovské knihovně.

Víme o Vás, že jste výtvarně nadaná. Je nějaké období ve vývoji malířství, které Vás nejvíc oslovilo?

Ano - impresionismus, zcela povrchní záznam letného okamžiku a individuální počátek. Mí oblíbení umělci jsou Claude Monet a z jiných stylů Josef Liesler a Karel Nepraš.

Čtete ráda? Jakým knihám dáváte přednost? V posledních letech čtu téměř výhradně populárně naučné romány o Přemyslovcích a Lucemburcích.

Žijete téměř v Českém ráji. Líbí se Vám tady? Odkud pocházíte?

Zdejší krajina je krásná, připomíná mi jižní Čechy kolem Českých Budějovic, kde jsem studovala a prožila své první velké lásky. Jinak pocházím z Ústí nad Labem, tam je krajina také kouzelná, ale prostředí je velmi znehodnocené chemickým průmyslem.

Kdybyste si mohla vybrat, kam byste se chtěla podívat?

Kamkoli, cestování je fajn, ale jedno místo na Zemi? Asi nějaký tropický ostrov, hlavně aby tam bylo teplo. ☺

Děkuji za rozhovor, Terka ☺

Rozhovor s paní učitelkou Ivetou Plíškovou

Paní učitelko, kde jste dříve učila? Jak jste se dostala k nám do Bousova? Budete na naší škole učit i nadále?

Moje předchozí působiště bylo na malotřídní škole v Dětenicích. K vám do Bousova jsem se dostala na základě žádosti a svého zkušebního krátkodobého působení zde. Do budoucna bych ráda na zdejší škole i nadále učila.

Učila jste i na druhém stupni, nebo jen na prvním? Jaké to je učit prvňáčky, kteří přijdou do školy a ještě neumí číst a psát?

Na druhém stupni jsem měla Vv a Tv. Učit, vychovávat, starat se o prvňáčky je úžasné a zároveň náročné. Velmi náročné je to ale i pro ně a jejich rodiče. Výsledek však stojí zato.

Který předmět učíte nejraději? Existuje něco, co byste chtěla ještě ty své malé svěřence do konce roku naučit? Všimli jsme si, že jsou to pěkná kvítka.

Oblíbených předmětů mám více, favoritem je matematika, hravější a akčnější. Moje kvítka mají zlatá srdíčka a do konce roku nás ještě čeká naučit se samostatnosti mimo rodné hnízdečko na třídní expedici.

Chtěla jste být už odmala učitelkou? S čím jste si nejraději hrála? Hrála jste si také na učitelku? Je to klišé, ale chtěla, ale nehrála jsem si na ni. Původní cíl byla mateřská škola. Nejraději jsem si hrála s plyšáky, proto jsem Plíšková ☺, se stavebnicí Merkur a toužila jsem po autodráze. Sen jsem si splnila, když ji Ježíšek přinesl mým dětem pod stromeček.

Dělala jste někdy i jinou práci než práci učitelky na prvním stupni? V období mezimateřském, při a po mateřské dovolené jsem dělala administrativu a moc a moc pěkná byla práce v městské knihovně. Tato místa jsou spojena s rodným bydlištěm, s Libání.

Jaké máte záliby? Co ráda děláte? A kde vlastně bydlíte

Po celý můj život patří k mým největším zálibám, aktivním či pasivním, sportovní atletika, volejbal, plavání, cyklistika a turistika spojená s geocachingem. Vzhledem ke zdravotním problémům se věnuji posledním třem. Také mám ráda rockovou a metalovou hudbu.

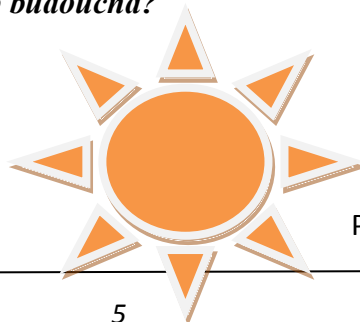
Jak strávíte prázdniny? Cestujete ráda, nebo dáváte přednost klidu domova?

Na prázdniny se už těším, i když na ně nerada odcházím. Rok 2012/2013 byl pro mě náročný a zvládla jsem ho díky mým kvítkům a kolegům. Prázdniny trávím aktivně, v rámci možností.

Co byste popřála nám devátákům do budoucna?

Milí devátáci!

Přeji Vám mnoho šťastných dnů,
přeji Vám mnoho splněných přání,
ať máte spoustu krásných snů
a radost Vás před smutkem chrání.

Ptala se Michaela Žižková

Cesta do Skotska

Jakub Bechyně

Byl to můj první zájezd do anglicky mluvící země. Po jednodenní úmorné cestě autobusem a ne o moc lepší noci v hotelu F1 jsme se nalodili na trajekt. Brzo jsme vypluli na moře. Trajekt byl veliký a mnohokrát mi připadalo, že vůbec nevíme, kde jsme. Asi po hodině cesty jsme konečně přirazili ke břehu staré dobré Anglie. Pro mě - země nového poznání. Byl to opravdu veliký nezvyk, když jsme po silnici najednou jeli vlevo. Krajina byla mírně zvlněná, porostlá drobnými křovisky, na zelených pláních se bezstarostně pásly ovce.

Konečně jsme dorazili do Londýna. Je to obrovské město s mnoha příběhy, místy a památkami. Monumentální Tower, nedaleký Towerský most, a na druhém břehu Temže kotvící bývalý námořní křižník, to bylo to první, co nás v tomto městě přivítalo.

Večer jsme opět nasedli do autobusu a vydali se do Edinburghu. Druhý den ráno jsme se ocitli na jakémsi odpočívadle. Zanedlouho jsme vyrazili. Jeli jsme oklikou přes Skotské hory a na jezero Loch Ness. Počasí bylo pošmorné, ale našťěstí nepršelo... Po plavbě lodí, kterou jsme absolvovali vyhlídkovou jízdu po jezeře, jsme se rozjeli do Edinburghu. Tam na nás už čekali naše hostitelské rodiny...

Londýn- The Dungeons (Muzeum hrůzy)

Kateřina Nováková

Byl pátek, poslední den. Celou dobu, co jsme byli ve Skotsku, krásně svítilo sluníčko. Jen teď, v Londýně, muselo pršet. Naštěstí jsme většinu času byli v nějakém muzeu. Jedno takové muzeum nás zrovna čekalo. The Dungeons- Muzeum hrůzy. Ani nevíte, jak jsem se těšila!. Těšila jsem se hlavně na to, jak budu strašit ostatní. Náš průvodce Martin s námi nešel - prý se bál.

V muzeu, ještě když jsme stáli v dlouhé frontě, jsem si všimla velkého železného visacího zámku na železných dveřích, o který sem tam někdo jako by omylem zavadil. Výsledkem byl celkem hlasitý řev ostatních. No, nebyla bych to já, kdybych to také nezkusila. To byste nevěřili, kolik lidí zakřičelo. Po nějaké době se otevřely vedlejší dveře a z nich vyšel nějaký pán, který měl na košili obrovského potkana. Snad všichni znovu křičeli - já ne. Sotva začala prohlídka, museli jsme se na chvíli rozdělit. Já s Anitou a Bárrou jsme nastoupily do loďky,

ostatní šli až do druhé, protože bychom se do jedné nevešli. Na lodi jsme dopluli k místu, kde jakoby začaly do vody padat kufry, ale na konci na nás doopravdy vytryskla voda! Potom jsme jeli pozpátku tak dlouho, dokud jsme nedojeli k ostatním. Potom, co přijela poslední loď, šli jsme dál. Dostali jsme se až do velké místnosti, kde jsme si měli sednout na židle. Najednou nám přejelo něco po zadku. Všichni zase křičeli - já zase ne. Potom se zhaslo a vtom se židle překloupila o pár centimetrů dozadu. Jediný, co jsem v tu chvíli slyšela, byl křik ze všech stran.

Takových židlí tam bylo víc. Jednou v tom muzeu dokonce přšelo! Jedno z nejlepších míst v muzeu byla hospoda. Zezačátku všichni křičeli kvůli ženský v hospodě, ale když se zhaslo a následně rozsvítilo, všichni křičeli protože se tam objevil Jack Rozparovač, který nožem ohrožoval lidi sedící vpředu. Snad všichni řvali strachy znovu, pouze já jsem nekřičela, spíš se smála.

Ale absolutně nejlepší byl konec- simulátor oprátky. Museli jsme si sednout a připásat se. Potom zhasli a my vyjeli nahoru. Následně nás to pustilo dolů. Takhle se to opakovalo ještě několikrát. Potom jsme si mohli koupit fotky, na kterých byly vyfocené naše výrazy ze simulátoru. Všichni kolem mě měli vyděšené výrazy, jen já byla opět vysmátá...

Zeptali jsme se

Pane řediteli, co říkáte úspěchu našich žáků v soutěži Lidice pro 21. století?

Myslíte si, že je dobré se takovýchto soutěží zúčastňovat?

Jsem rád vždy, když žáci školy uspějí v nějaké soutěži. A je jedno, zda to je soutěž sportovní, olympiáda z některého předmětu nebo soutěže Lidice pro 21. století. Už jenom účast v jakékoliv soutěži žáky obohacuje o zkušenosti, které jim vyučování nemůže poskytnout. V případě soutěže Lidice pro 21. století to je především připomínka událostí, které se odehrály před mnoha desítkami let, ale mají dopad i v současnosti. Jsem rád, že paní učitelka Mendlíková ve spolupráci s ostatními vyučujícími soutěž pro Vás organizuje.

Jak jsem se zmínil předtím, jsem rád za účast žáků školy v každé soutěži. Víím, že to je pro vyučující určitá práce navíc, ale pro žáky, kteří se soutěží zúčastní, to má velký význam. Ve všech soutěžích máte možnost porovnat si své schopnosti a znalosti s žáky z jiných škol. A v některých si rozšíříte své znalosti a získáte informace, které Vám běžné vyučování neposkytne. Je to dobrá příprava na Vaše další studia po odchodu ze základní školy.

Aktuality z naší školičky

Lidice pro 21. století

Opět jsme byli “až druzí . . . ” 😊😊😊

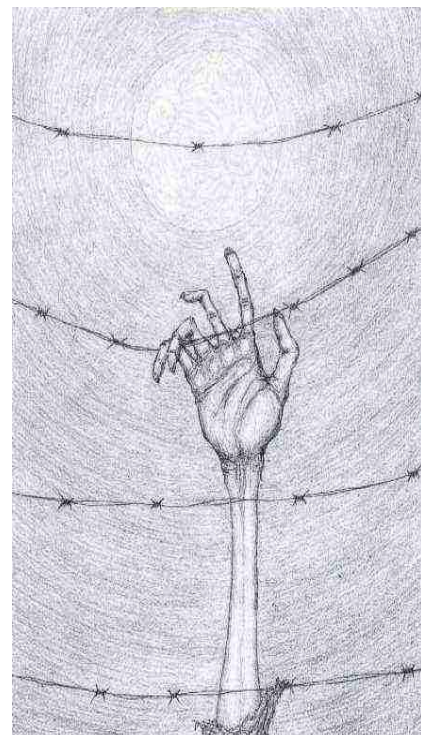
Letos probíhal už 8. ročník mezinárodní internetové soutěže pro mládež „Lidice pro 21. století“. Naše škola se této soutěži zúčastnila už popáté a opět jsme obstáli se ctí. Naši žáci obsadili krásné druhé místo. Předhono nás pouze Gymnázium v Lounech, mezi základními školami jsme se stali vítězi. Letos se zúčastnilo 2 509 soutěžících, což je o 85 soutěžících více než v minulém roce a vůbec nejvyšší počet za dobu konání soutěže. Celkový počet zaregistrovaných škol byl letos nižší než loni, celkem se přihlásilo 81 škol, tedy o dvacet méně. V soutěži „O neaktivnější školu“ se hodnotí poměr zapojených žáků k počtu žáků ve škole a kvalita odevzdaných prací. Jako odměnu opět dostaneme knižní publikace o Lidicích a Ležákách.

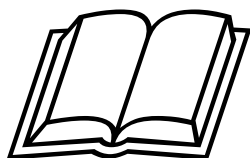
*A jak soutěž probíhala? Soutěž má dvě části: test z dějin 2. světové války a pokud je splněn, může účastník pokračovat v literární práci - letos na téma **Co dělá z kusu země vlast nebo Kolem tohoto pomníku chodím každý den.***

Vědomostní soutěž tvořilo 15 otázek. Najít odpovědi nebylo snadné. I proto byla soutěž rozložena do několika týdnů. Odpovědi na test z historie hledaly děti na internetu, pracovali jsme také s encyklopediemi, odbornými publikacemi a atlasy. Pak je čekala literární práce. Někteří psali úvahu, jiní zpracovali téma formou deníku či vzpomínek, někdo psal dopis z koncentračního tábora, jiný se ve svém vyprávění přenesl do dnešní doby...

Žáci vypracovávali soutěžní test s nadšením, vyhledávání na internetu je bavilo a měli radost z každé nově objevené věci. I literární práce byly zdařilé, bylo z nich cítit, že pochopili, co tehdy lidé prožívali, jak jim bylo a jak válka ovlivnila jejich osudy i to, jak se k tomuto odkazu chovají někteří lidé ještě dnes, ve 21. století.

I. M.

Cambridge University Press

Opět jsme se jako škola zúčastnili soutěže Cambridge University Press v **angličtině**. Do soutěže se přihlásilo celkem 195 škol (ZŠ i gymnázia), dokončilo ji 132. Obě naše skupiny si nevedly špatně, ale **u devátáků** se projevilo, že jejich aktivita v závěru značně polevila - skončili na **93. místě (s úspěšností 85,52 %)**. **Osmáci** se pustili do soutěže s větší vervou, což se odrazilo i na výsledku. Pochvala tedy patří především jim - obsadili **19. - 22. místo (97,19 %)**. O toto krásné umístění se zasloužili: **Dominik Bartko, Anita Bonková, Ondra Hlaváček, Petr Ježek, Markéta Pavlíčková, Denisa Skálová a Gábina Víchová**. Patří jim poděkování za úspěšnou reprezentaci školy. Doufejme, že jim chuť dozvídat se něco navíc a změřit své síly s ostatními vydrží.

Ing. Jitka Neumanová

Matematický KLOKAN

22. března se žáci naší školy již tradičně zúčastnili mezinárodní matematické soutěže *Matematický klokan 2013*. Soutěžící byli podle věku rozděleni do čtyř kategorií. Soutěžilo se ve všech krajích naší republiky v jednom termínu, takže žáci a studenti absolvovali školní, oblastní, republikové a vlastně i mezinárodní kolo ve své lavici. Ing. Šárka Švábková

Vítězové školního kola v jednotlivých kategoriích jsou:

Cvrček: *M. Pánek a M. Pechanová (78 b.), M. Drázký (64 b.)*

Klokánek: *K. Skálová (103 b.), M. Palounková a M. Mayer (88 b.)*

Benjamín: *R. Dubský (92 b.), J. Drahota (89 b.), T. Horyl (67 b.)*

Kadet: *K. Nováková (61 b.), Š. Šemberová (51 b.), V. Kalinová (49 b.)*

Počítáme s Amosem

Vítězové třídních kol ze 3., 4., 5. třídy se propočítali do školního kola matematické soutěže Amos 2013. Absolutním vítězem se stal **Václav Pilař**, na 2. místě se umístil **Marek Mayer**, 3. místo obsadila **Tereza Sudíková**. Vašek je nejrychlejším počtářem v počítání příkladů v malé násobilce. Gratulujeme všem, kdo se dostali do školního kola. A už teď se můžete těšit na další ročník!

Mgr. Vladimíra Nocarová

Čarodějnický

pochod

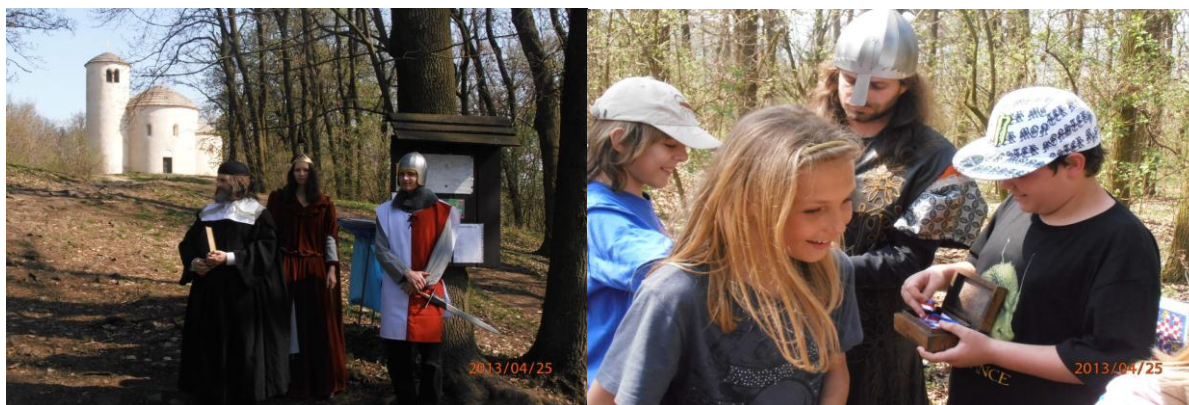
Poslední dubnový den si žáci 1. A a 3. tříd zpřijemnil jarní čarodějnicou procházkou na Rohatsko. Starší děti připravily pro kamarády stopovanou s úkoly a v cíli si děti našly sladký poklad. Na Rohatsku skauti připravili táborový oheň na opékání. Po svačině si všichni užili klouzačky na hřišti a kluci si spolu zahráli fotbal.

Mgr. R. Roxerová

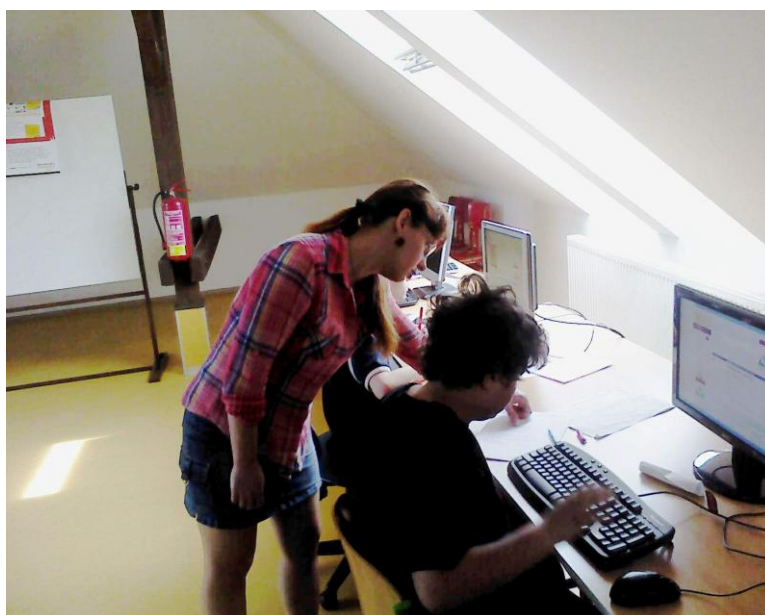
Stavitelé hradů Mgr. J. Konývková

V hodinách pracovního vyučování mají žáci možnost prezentovat své myšlenky a představy. Jako stavitelé měst, hradů a podhradí by se druháci jistě dobře osvědčili.

Exkurze na horu Říp

25. dubna vystoupali čtvrtáci společně s šestáky na horu Říp. Přivítal nás svatý Václav se svojí družinou. Setkali jsme se s J. A. Komenským a Eliškou Přemyslovnou. Navštívili jsme rotundu svatého Jiří, kde nám kázal J. Hus a vyzkoušeli jsme si příjemnou akustiku při zpívání písní. Když jsme se občerstvili a nakoupili sladkosti a dárečky domů, vyrazili jsme si každý královskou pečeť. Na hoře Říp se nám líbilo, jen ta cesta nahoru se nám zdála dlouhá!

Online knižní katalogy

Kolik knih od Jaroslava Foglara je knihovně v Dolním Bousově? Kdo je autorem knihy Keltové na Jizeře a v Českém ráji? Kolik stran má kniha Cirkus western? Odpovědi na tyto otázky a mnoho dalších informací lze vyhledat online v českých i světových knižních katalogích. Žáci pátých a šestých tříd si pod vedením paní knihovnice Ing. Dity Řihové v hodinách informatiky vyzkoušeli některé informace o knihách samostatně vyhledat. Zároveň byli seznámeni s největšími katalogy v ČR a ve světě. Za zajímavou a přínosnou přednášku paní Řihové mockrát děkujeme.

Ing. Šárka Švábková

Krysáci v naší škole

Katka s Klárkou dělají rozhovor se scénáristou a režisérem panem Cyrilem Podolským.

Ano, skutečně! Asi patnácticentimetrové loutky krysáků mohly vidět všechny děti, které se 2. dubna zúčastnily **besedy se scénáristou a režisérem Cyrilem Podolským**. Nejprve představil krysáky dětem z prvního stupně, poté těm starším. Původně plánovaná hodinová beseda se protáhla na dvouhodinovou. Pan Podolský nás seznámil s tím, jak vzniká animovaný film, jak se točí jednotlivé fáze, kdo všechno se na filmu podílí už před jeho vznikem i během natáčení. Přivezl spoustu nahrávek, takže jsme si mohli udělat představu, jak je tato práce náročná. Během velice poutavého vyprávění jsme zhlédli i poustu zajímavých ukázek demonstrujících postup vzniku animovaného filmu.

A co jsme se dozvěděli?

- na přípravě se podílejí výtvarník, dílenský mistr, scénárista a režisér
- animace znamená rozhýbání (25 snímků za vteřinu)
- animované filmy mohou být: kreslené, loutkové, 3D animace
- za jeden den (12 - 16 pracovních hodin) vznikne v ateliéru 10 vteřin animovaného filmu, ovšem bez hudby a mluveného slova
- 7 minut filmu (Večerníček) trvá natočit 2 měsíce (bez zvuku)
- loutky mají uvnitř kovové klouby - vyrábějí se ručně v Praze (i pro celou Evropu)
- vnitřek loutky je tvořen lipovým dřevem, klouby a molitanem, který dává loutce tvar

- loutka musí vydržet dlouho, hraje několik měsíců i let
 - rekvizity (vše, co lze bez pomoci přenést) se vyrábějí z lipového dřeva - je lehké, pak se různě natírají, aby vypadaly jako kov či porcelán ...
 - filmové triky se často připravují v počítači, ale víc ceněné jsou ty klasické, kdy se loutka milimetr po milimetru ručně mění
 - na jeden díl Večerníčku musí animátor (ten kdo pohybuje jednotlivými částmi loutky) vytvořit 5 -6 tisíc pozic
 - nejprve se vytvoří tzv pilotní ukázka - spojení loutky s hlasy herců (slyšeli jsme první i další namluvení Krysáků Bolkem Polívkou - to se postupně měnilo, musel mluvit měkčím tónem a hlouběji položeným hlasem - to původní skutečně nebylo ono
 - postupně se často mění i tvar a výraz loutek (to, co vypadalo pěkně nakreslené nebo na fotce, nebylo po rozhýbání pěkné)
 - Bolek Polívka do té doby nikdy nedaboval ani nenamlouval - dva roky se na Krysáky připravoval a zkoušel si to
 - loutky mají v nožičkách dvě dírky, těmi se přišroubují k podložce, aby stály, když dělají krok
 - než loutka přejde scénu, trvá to půl až tři čtvrtě dne
 - animované filmy vznikají i ve světě, např. v Kanadě a Finsku vznikají i animované filmy pro dospělé, dětem nepřístupné (např. horory)
 - animovaný klip k písničce Hapky a Horáčka Na hotelu v Olomouci vytvářelo 20 lidí čtyři měsíce (režie C. Podolský)
 - slepá partitura – je rozpis pomocí značek, kdy se co bude hýbat, co bude hrát, co se bude říkat
 - jeden z prvních 3D filmů natočil režisér českého původu Jan Pinkava a dostal za něj kromě jiných cen i cenu Oscara
- I. M.

Malý rozhovor s Cyrilem Podolským

Jaké školy jste vystudoval? Pedagogiku a film ve Zlíně.

Co vás přivedlo k animovanému filmu? Snážil jsem se vyhnout vojně a tohle byla jediná volná škola.

Podle čeho si vybíráte náměty na film? Teď jsem napsal knihu pro dceru. Nebo z nějakých příběhů.

Není vaše práce až příliš monotónní? Baví vás ji dělat, když točíte třeba třetí nebo čtvrtý měsíc?
Tak tahle práce je trošku monotónní, ale já ještě píši knihy, písně, divadelní hry.

Kde berete tu trpělivost? Vždycky čekám, jak to dopadne.

Rozbilo se vám někdy něco tak, že jste museli přerušit filmování? Pár věcí se nám už rozbilo, ale my všechno vyrábíme třikrát, takže když se nám něco takhle při natáčení rozbije, prostě to jen vyměníme a filmujeme dál.

Ptala se: Horalka a Kláruš Psala: Horalka

Den Země

Říká se: „Ten je jako ze škatulky“, ale tohle rčení neplatilo, když v rámci oslav Dne Země předváděli devátáci své „recyklo“ modely. Přehlídku modelů nazvanou „Ze smetáku“, kterou s nimi připravila a nacvičila paní učitelka Konývková, předvedli při slavnostním otvírání sběrného dvora nejen svým mladším spolužákům, ale také všem, kteří se této akce zúčastnili. Ta byla završením dopoledního úklidu Bousova a okolí.

Zeptali jsme se:

Jak dlouho vám trvala výroba tak skvělých kostýmů?

Výroba i s doplňky trvala asi 5 vyučovacích hodin. Při výrobě jsme se hodně pobavili.

Kde jste vzali materiál?

Něco jsme dostali od paní učitelky Konývkové, zbytek máme z domova. Všechn použitý materiál byl recyklovatelný.

Bylo obtížné sehnat modely a modelky?

V některých případech ano, ale zase tak obtížné to opravdu nebylo.

A co nácvik?

Bylo potřeba, aby vše bylo dokonale načasované! Poslední úpravy probíhaly přímo na „place“.

odpovídala Bára Ouředníčková

Jak jste se cítili v roli modelek a modelů?

Nebyla jsem nějak zvlášť nadšená , ale věděla jsem, že zbytek holek ze skupiny rozhodně nepůjde, a tak jsem se obětovala já. Nakonec to nebylo tak strašné, jak jsem čekala, a docela jsem si to užila.

Terka Zítková

V roli modela jsem se cítil trapně. když na mě všichni koukali, i pan starosta, a já měl na sobě jen igelitový pytel a krabici, ale když bylo po všem, všichni jsme se tomu zasmáli.

Martin Purš

Roli jsem si samozřejmě užívala. Ale na jednu stranu jsem se bála, abych to ostatním nezkazila. Jelikož mi moje sukně pořád padala a před očima mi lítala obří mašle, myslela jsem, abych třeba nezakopla. Ale jinak to byla nová a zajímavá zkušenost. Byla jsem ráda, že jsem předváděla, model se mi opravdu líbil.

Kristýna Rysová

V den, kdy se konal Den Země, pracovali osmáci na úpravě školní zahrady. Zeptali jsme se jich, jestli je tato práce bavila. Položili jsme jim tyto otázky:

Co přesně jste na zahradě dělali? Bavilo tě to?

Veronika Kirajnová: *Sázeli jsme kytky. Byla tam nuda.*

Jakub Šolc: *Ne, nebavilo, byla tam nuda. Seděli jsme, nosili jsme kameny a stříhali jsme roští.*

Dominika Džuberová: *Uklízeli jsme. Ano, bavilo mě to tam.*

Ondřej Hlaváček: *Ano. Kopali jsme, hrabali jsme listí.*

Jak se ti líbil Den Země? Co nejzajímavějšího jste našli?

Chtěli byste si podobnou akci zopakovat? Líbila se vám přehlídka?

Lucie Svobodova, Denisa Najmanová: *Líbil moc. - Krajkový kalhotky a nárazník. - Jo chtěla.*

Pavel Verecký: *Nelíbil. – Kalhotky. – Nechtěl. (šestáci)*

Jak prožili tento den pátáci? *(zjišťovaly Jana Hovorková a Bára Nožářová)*

V trávě jsem našel technický průkaz a poklice od auta. Asi nejvíce nás pobavily láhve od alkoholu. Z přehlídky se mi nejvíce líbilo oblečení Dáni Šouty.

Michal Bari

Nejvíce jsem se nasmála, když jsem našla živou ještěrku a botu. Z té přehlídky se mi nejvíce líbil kostým Bary Bláhové. Nakonec jsem si dala dort.

Kristýna Zítková

Já jsem našla lak na nehty, petardy a mnoho plechovek. Z přehlídky se mi nejvíce líbil popelář.

Eliška Žáčková

Hodně jsem se nasmál, když jsem našel kánoe a pneumatiku. Z přehlídky jsem si nikoho za nejhezčího nevybral.

Petr Verecký

A sedmáci?

Včerejší akce byla moc hezká. Naše skupina šla až k Vlčímu Poli a cestou jsme našli pln, starých vyhozených věcí, například ponožky, boty, párky, plyšáka atd. Po uklizení jsme šli na sběrný dvůr, kde byla módní přehlídka devátáků. Z různých odpadků si vyrobili kostýmy a šaty. Po přehlídce jsme se mohli občerstvit a dát si něco k pití. Poté jsme se vrátili na oběd do školy.

Monika Žapková

Včera jsme se s naší skupinou vedenou panem učitelem Kuželem vydali k Hornímu Bousovu sbírat odpadky. Našli jsme toho opravdu hodně, ani pytle nám nestačily. Pan školník nám je musel dovézt. Aspoň že s panem učitelem Kuželem byla sranda. Škoda, že jsme se nedostali až do Horního Bousova. Našli bychom určitě více odpadků. Nechápu, že jsou lidé taková prasata. Papíry chápu, ale plíny, pet lahve a igelitové pytlíky? To je vrchol! Za tohle bych dával pokuty. Nejráději bych šel znovu, třeba příští pondělí.

Naše úlovy: 50 plín - 20 activií - 18 prezervativů

Kája Šrytr

Den Země se vydařil. Bylo hezké počasí, svítilo sluníčko a bylo teplo. Všichni jsme se nejdříve sešli na školním dvoře, pak jsme se rozdělili do jednotlivých skupinek a šli jsme. Já jsem šla s paní učitelkou Němečkovou. Měli jsme asi nejděšší trasu, protože jsme šli až za Vlčí Pole (něco kolem 9 km). Cestou byla spousta odpadků poházených v příkopech. Říkala jsem si, jací ti lidé jsou bordeláři. Poté jsme šli zpět a to už cesta ubíhala rychleji. Nakonec jsem si ten den užila.

Adéla Nosková

ČARODĚJNICE

Blížily se čarodějnice a paní učitelka Mendlíková nám nabídla, že bychom se mohli za čarodějnicí převléknout a hrát různé soutěže ve skupinkách. Skoro všichni se pečlivě připravovali. Brzy už byli všichni připraveni a mohlo se začít. Hráli jsme různé soutěže a také se volilao nejlepší čarodějnice. Škoda, že ta hodina tak rychle utekla, jinak bychom si užívali ještě déle. Ten den jsme si ale velice užili!

Adéla Nosková

**Jednou s partou Bobíků
fotili jsme fotky
o spoustu cenných papírků
zpotili jsme spodky.**

Jednoho dne jsem poslouchal rádio Evropa2. Vyhlásili soutěž s Bobíkem o nevtipnější fotku třídy. Hned mě napadlo, že bychom to mohli zkusit. Zeptal jsem se spolužáků a ti nadšeně souhlasili. Proto jsme to nafotili a poslali na facebook Bobíka. Teď vás, milí spolužáci, prosíme o hlas na webové adrese Soutěž s Bobíkem.

Matin Šrytr a Ondřej Kameník, 9.tř.

Projekt: "Lesu blíž"

Také vás zajímá, co je to vlastně za projekt? Protože víme, že autorkou plánů na obnovení školní zahrady je paní učitelka Jitka Neumanová, která má na starost také jeho realizaci, zeptali jsme se jí, jak bude zahrada vypadat a z čeho bude financována.

Na projekt postavit za školou skleníky a okrasnou část přispěli jak žáci svou prací, tak 15 000 korunami sdružení Tereza a Ikea. Ministerstvo životního prostředí přispělo 70 tisíci korunami. V tuto chvíli se projekt realizuje, dokončuje se okrasná část, kde žáci sázeli různé stromky a keře. Na projektu pracuje převážně 8. třída. Po dokončení budou k vidění skleníky s bylinami a okrasná část, ale také lesík, louka, sad a geo stezka.

Ptal se: Kája Šrytr

V úterý 7. května jsme šli sázet stromy. Několik kluků a pár děvčat sázelo a ostatní žáci vyplňovali testy a křížovky. Týkaly se přírody – stromů, ptáků, květin . . . Když jsme měli listy vypracované, provedla nás paní učitelka Neumanová po zahradě a říkala nám, kde co bude. Ukázky kamenů, podle kterých se budeme učit při přírodopisu rozeznávat druhy hornin, ovocné stromy, potůček, kam budou chodit zvířátka, a nějaké květiny. Celkem mě mrzí, že se toho nedočkám.

Martin Šrytr

I přesto, že jsme devátáci a měli bychom jako největší sedět v lavicích, ryli jsme zahradu, kopali díry, vozili hlínu a sázeli stromky. Největším nalezeným pokladem dne byl sloup asi půl metru hluboko. Docela makačka, lidi.

Ondřej Kameník

Absolutní vítězové celé soutěže: Kistýna Rysová a Adam Syrovátka

Viděli jsme super divadlo!

Kde: Městské divadlo Mladá Boleslav **Kdy:** 22. května

Co:

Limonádový Joe

autorů Jiřího Brdečky, Jana Rychlíka a Vlastimila Hály v režii Natálie Deákové

Představení Limonádový Joe se mi moc líbilo. Mám ráda muzikály a kovbojky mi nevadí. Boleslavské herce mám moc ráda – vždy hrají úžasně. Václav Šanda, který hrál Joea, byl úžasný. A když zpíval a tancoval – to bylo něco. Hodně jsem se při hře nasmála. Hogofogo, kterého hrál Petr Halíček, byl také dobrý – on vždycky hraje takové ty vtipné role. Asi nejvíce jsem se zasmála, když na scénu nastoupil Martin Hrubý v roli Mexiko Kida. Měl strašně legrační obličej – šilhal. Nechápu, jak to tak dlouho mohl vydržet. Často jsem také pozorovala herce v pozadí. Nestáli tam jako solné sloupy, prostě něco dělali – povídali si mezi sebou, pili, tančili. To se mi moc líbilo. A scéna! Byla krásně sestavena. Většinou chodím na divadelní hry, které se mi líbí, víckrát. Muži v Offsidu jsem viděla dvakrát, Ostře sledované vlaky také a Zločin v Posázavském Pacifiku dokonce třikrát! A řeknu vám, že na tohle bych šla klidně ještě jednou! 😊

Víte, co bych si teď dala? Kopalokovu limonádu!

The Konec Horalka

Včerejší hra Limonádový Joe byla bezvadná. Když jsem přišel do divadla, tak mě vůbec nenapadlo, o čem to tak může být, ale po vytažení opony mi to došlo. Jelikož se mi hrozně líbí styl divokého Západu, tak jsem se náramně bavil. V představení také hrála spousta špičkových herců, kteří předváděli úžasné herecké výkony a věděli, jak rozesmát celé hlediště. Také se mi líbily kulisy, které byly naprosto perfektní stejně jako kostýmy. Kdyby člověk seděl sám v hledišti a pořádně se zadíval do jeviště, tak si přijde, jako by tam žil. Nejvíce se mi však líbila scéna, jak se zahájilo představení, všichni se tam do sebe pustili a komicky se bili hlava nehlava. Celá hra zkrátka byla SUPER!

Martin Šrytr, 9.tř.

PÍŠU, PÍŠEŠ, PÍŠEME . . .

Přečtěte si, jak si čtvrtáci poradili s vyprávěním, které tvořili na zadaná slova:

Filipovo dobrodružství /Kačka Š. Eva Š./

Blížil se konec roku a Filip se těšil na prázdniny. Hodně se učil, aby na vysvědčení nedostal špatnou známku. Tatínek mu totiž slíbil, že mu dá kočičku. Nevím, jestli mi ji koupí, říkal si Filip. Vtom se rozevřely dveře a v nich stál tatínek. Vzali auto a jeli kočičku vybrat. Kočička hned první den utekla a Filip ji šel hledat. Také si při tom natáhl sval a jak spadl, objevil otvor do země. Filip tam vlezl a uviděl svoji kočku. Ale kočka udělala hup a byla o dalších deset metrů dál. A nakonec našel kočku i s velikým pokladem. Tak Filipovi začalo velké dobrodružství.

Kočíččí dobrodružství /Nicole Kačurová, Nicole Růžičková/

Bylo chladné ráno. Lionela měla jet autem do ZOO, protože byly prázdniny. Vtom uviděla kočku s nataženým svalem. Nevím, co mám udělat. Vyskočím z auta a pomůžu jí. Černá kočka se mi odvděčila. Mám schopnost mluvit se zvířaty. V tom zahlédla zvířecího tyrana Blaženu. Nevím, jak ji mám přemoci. Vtom si vzpomněla na černou kočku. Řekla psovi, ať štěká. O zbytek se postarám. Vzala klacek a praštila Blaženu do hlavy a zavolala na ni policii. A všechno dobře dopadlo.

O prázdninách: Divná detektivka /David Lopusánský, LiborKverek/

V neděli ráno jsme vyšli z domu. Na ulici, která byla plná koček, jsme uviděli starý dům, který tu dříve nebyl. Stálo u něj velice staré auto. Nevěděli jsme, co dělat, a proto jsme vešli dovnitř. Vtom se za námi zničehonic natáhla ruka a zabouchla dveře. „Co budeme dělat?“ vykřikli jsme. Neměli jsme na výběr. Šli jsme dál. Pak bylo najednou všude bílo. Zazvonil budík a my jsme vstali, uvědomili jsme si, že to byl jenom sen, a šli jsme do školy.

CO TVOŘILI TŘEŤÁCI

Šotek

Bydliště: hory, lesy a opuštěné nory
Špatné vlastnosti: přepadá lidi v lese a krade
Dobré vlastnosti: žádné
Oděv: hábit z kůží a kožené boty
Zvláštní znamení: zelený malý človiček
David, Dan, Z. Míra, Míša N.

Drak

Bydliště: jeskyně
Špatné vlastnosti: ničí vesnice
Dobré vlastn: za uctívání něco lidem dá
Zvláštní znamení: dokáže plavat, chrlí oheň, krade dobytek.
Ondra, Petr, Dominik, Martin

Čarodějnice

Bydliště: Na starém domě (chatrči)
Špatné vlastnosti: škodí lidem
Dobré vlastnosti: nestojí za řeč
Oděv: roztrhané hadry
Zvláštní znamení: zelený obličej, černý klobouček, rozčuchané vlasy
Natálie, Kuba, Zůza

Princezna

Bydliště: zámek
Špatné vlastnosti: nechce se ušpinit
Dobré vlastnosti: styl, laskavost
Oděv: šaty, vestička, tričko, sukně
Verča, Lucka, Honza, Daniel V.

Jak šestáci píšou dopisy . . .

Milý Die.

Chtěl bych se tě zeptat, proč, když mě moje milovaná Thetis máčela v řece Stix, abych byl nesmrtelný, proč mě tam neponořila celého. Ano, vím, jak mě držela, ale proč mi pak neponořila i tu pitomou patu a nechytla mě jinde? Teď se bude všude vykládat, že hrdina trojské války Achilles zemřel kvůli zranění na patě! Proto se tě ptám, proč jsi matce neporadil, aby mě pak aspoň chytla a tu mou osudnou patu nenamočila! Kvůli té pitomé patě budu asi teď muset na věky věků platit převozníkovi, aby mě někdy mohl převézt až na druhý břeh řeky Stix.

S pozdravem Achilles.

PS: Pozdravuje tě Hádes.

Milý Die!

Hora Olymp, 19. 4. 2013

Mám pocit, že mě má žena podvádí. Při minulém rozhovoru mi řekla, že se mnou nechce nic mít. Prý se chová jak buran. Tak mi prosím vysvětlí, proč jsi nás nechal oddat. Kvůli tobě mám znetvořený obličej! Kdybych nevypadal tak, jak vypadám, možná by mě chtěla. Achilles se mě ptal, zda bych mu neudělal pozlacenou výzbroj. Afrodita říkala, že když jí za utržené peníze koupím diamantový prsten a nebudu s ní chodit na veřejnost, zůstane se mnou. Nevím, co mám dělat. Ale líbí se mi jedna smrtelná dívka, takže se s Afroditou asi rozejdu a vezmu si tu dívku, co pase husy. Bude vděčná, že mě má! Ne jako Afrodita.

S úctou k tobě tvůj syn Hefaistos.

Milý Die,

Na hoře Olymp, 12. 4. 2013

velmi se mi nelíbí, že se doslýchám o tvých úletech. Nerada, opravdu nerada jsem se opět nedávno doslechla, jak jsi v podobě krotkého býka unesl dceru krále Europu na neznámý ostrov. Tam jsi s ní zplodil několik dětí a ještě k tomu všemu jste po ní pojmenovali ten kontinent, Evropa. To není jediné, co jsem se o tobě doslechla. O některých tvých úletech ani nevím. Nejhorší ovšem je, když se to doslechnu od někoho cizího, ani nevíš, jak se v tu chvíli cítím, snad bych se studem dokázala propadnout do říše mrtvých k tvému bratrovi Hádrovi. Copak se to sluší a patří? Já jsem tvá žena, která je ti stále věrná. A ty? Klidně si čas od času odběhneš, uneseš nějakou dceru, při nejhorším manželku nějakého krále a zplodíš s ní nějaké

*dítě. Jsi vládce bohů, měl bys jít lidem příkladem, nejsi hloupý smrtelník, tak se tak i chovej!
Jen si pomysli, ty si užiješ, ale co já? Říkají mi ochránkyně rodiny a neumím si udržet manžela doma?*

Bez úcty tvá stále věrná žena Héra!

Milý Harry!

V Dolním Bousově

Myslím si, že jsi udělal velkou chybu, když ses pohádal se svým nejlepším kamarádem Ronem. Představ si pozici Hermiony, který se vás snažila usmířit a vy jste jí to měli za zlé. Chudák Hermiona. Ale ona to myslela dobře. Určitě si musela mezi vámi připadat jako stěna, která vám brání v tom, abyste se zase pohádali. Ale zase jste se udobřili a to je dobře. Byl jsi velmi odvážný, když ses rozhodl vydat se do zapovězeného lesa vstříc smrti a postavit se Voldemotrovi. Musel jsi být pro všechny naděje, když byli ochotni položit za tebe život. Třeba Remus Lupin a Tonksová a teď chudáček malý Ted nemá rodiče. Umíš úžasně kouzlit, taky bych to chtěla umět. Pozdravuj Rona, Hermionu, Jamese, Lili, Albuse a Jinny.

S pozdravem Míša Špytková.

KAM ZMIZELO SEVEROZÁPADNÍ NÁDRAŽÍ

Jakub Bechyně

Bud' pozdravena, stověžatá matičko. Tvůj železniční uzel je největší v celé republice. A mohl být ještě větší, nebýt jednoho hloupého rozhodnutí o likvidaci toho nejhezčího nádraží v celé Evropě. To nádraží postavili v Karlíně hned naproti Negrelliho viaduktu již roku 1875. Sloužilo jako konečná stanice Severozápadní dráhy. Později dostalo název Praha - Těšnov. Cestující si zde mohl koupit lístek třeba do Lysé nad Labem, Chocně, nebo Mladé Boleslavi. Vstupní portál do odjezdové haly připomínal triumfální oblouk. Celou budovou se linula vůně páry smíšené s kouřem parních krasavic a na peróně panoval čilý ruch. V nedalekém depu se zase připravovaly různé, ale převážně parní, lokomotivy na svoji cestu. Doplnění uhlí, vody..., no vždyť to znáte. Tento ruch jen občas přeruší píšťalka výpravčího a píšťala lokomotivy.

My se teď přeneseme do prvního červencového dne roku 1972. Slunce už pomalu zapadlo za siluety činžovních domů a u prvního nástupiště se chystá k odjezdu lokomotiva řady 464.0 se svojí soupravou. V odjezdové hale si dva mladíci a jedna starší dáma kupují lístek. Možná ani

netuší, že je to ten poslední, který zde na Těšnovském nádraží dostali. Pokladní zavře výdejní okénko a zatáhne tmavý závěs. Celá odjezdová hala ztichla, jen kroky hlídače, který jde zavřít vstupní dveře, se ozývají. Všichni cestující pokojně nastupují do vagonu a s hlasitým cvaknutím za sebou zavřou dveře. A už pomalu nastává ten silný a dojemný okamžik. Výpravčí vychází ze své kanceláře a v podpaží drží výpravku, ozve se písknutí na píšťalku, výpravka se zdvihne, píсты parní lokomotivy se pomalu začínají plnit párou a poslední vlak odjíždí směrem na Lysou nad Labem. Všichni přítomní zaměstnanci ČSD mávají na rozloučenou, mnohdy i se slzami v očích. Tento moment zde vidí opravdu naposled. Severozápadní nádraží utichlo.

Nádraží Praha – Těšnov, nebo chcete-li Denisovo, či Severozápadní nádraží sloužilo bez tří rovných sto let. Sto let tento architektonický skvost sloužil veřejnosti, ale je to jeden z těch případů, kdy železnice musela ustoupit silnici. Po zrušení trati z Vysočan na Těšnov budova stále existovala. Ale po třinácti letech přišlo rozhodnutí, které všem vyrazilo dech. Rozhodnutí, že nádherná novorenesanční budova bude stržena. Tato správa veřejnost pobouřila, ale nebylo to nic platné, v dubnu roku 1985 z budovy vyšla nejprve série silných ran a následně šla celá budova toho nejhezčího nádraží v Evropě k zemi. Mračna prachu, která se šířila přilehlými ulicemi, jako by připomínala oblaka dýmu a páry, která vytvářely ty krásné parní stroje, které přijížděly a zase odjížděly z Těšnovského nádraží. Je to smutný konec jednoho z nejstarších nádraží v Praze a jednoho z nejhezčích nádraží v Československu. Nádraží, na které si dnes nikdo nevzpomene.

Možná jsem výstřední, ale jsem originální!

Kateřina Horylová

„Bože můj, jak to vypadá?“

„Co to má na hlavě?“

„Vidíš její náušnice?“

„To je ta nová?“

„Bolí mě z toho hlava!“

Procházela jsem mezi středoškoláky směrem ke své nové škole a poslouchala jejich poznámky k mé maličkosti.

Tak tady si budu shánět přátele těžko, pomyslela jsem si. Podívala jsem se na své černé hodinky na pravém zápěstí. Mám ještě deset minut do schůzky s ředitelkou. Prošla jsem chodbou, kde se na mě upíraly snad stovky znechucených pohledů, a zaplula na dámské záchodky. Podívala jsem se do zrcadla. Co se jim nelíbí? Mé červené vlasy ostříhané na ježka? Tunely v uších? Piercing v nose? Řetězy na mých roztrhaných kalhotkách? Mé holé břicho? Ne, určitě to dělá velký výstřih. Stáhla jsem si tričko ještě trochu níž a vydala se do ředitelny.

Zaklepala jsem na mohutné dveře. Ozvalo se „dále“ a tak jsem vstoupila. Za stolem seděla žena ve středním věku, vlasy měla svázané do pevného drdolu a koukala do nějaké složky rozložené před sebou.

„Dobrý den, vy musíte být slečna...“ zvedla hlavu a zarazila se v půli věty.

„Montgomeryová. Anna Montgomeryová,“ napověděla jsem jí s úšklebkem na tváři. Dívá se na mě, jako bych právě utekla z cirkusu.

„Eh... ano, slečna Montgomeryová. Posadte se prosím,“ ukázala na židli před sebou.

Po dvacetiminutovém proslovu o této škole mi dala můj rozvrh na nadcházející rok a rozloučila se se mnou.

Konečně, pomyslela jsem si, když jsem za sebou zavírala dveře. Otočila jsem se a do někoho prudce narazila. Na zem popadaly učebnice, co musel mít ten dotyčný v ruce. Shýbla jsem se a začala je sbírat. Bože, na co člověk potřebuje tolik učebnic?

„Na,“ zvedla jsem se a podávala mu učebnice. Ten kluk se na mě usmál a řekl: „Děkuji“. Mávla jsem rukou a pokračovala dál. Musela jsem co nejdříve najít učebnu astronomie, abych si mohla do uší vrazit sluchátka a ponořit se do svého světa.

„Nemáš náhodou první hodinu astronomii?“ zeptal se znova ten kluk, když mě dohonil. Podívala jsem se na něj. O co mu jde?

„Chceš se se mnou vyspat?“ zeptala jsem se ho na rovinu.

„Ehh... co-cože? Ne-e, samozřejmě že ne. Já jen, že ji mám taky, tak jsem ti chtěl ukázat, kde to je,“ vysoukal ze sebe a skousl si spodní ret.

„Aha, promiň. Nejsem zvyklá na to, že jsou na mě lidé milí nebo že by mi chtěli s něčím pomoci. Většinou jim jde jen o sex,“ vysvětlila jsem mu svou prvotní reakci.

Cestou k učebně jsme nepromluvili. Tohle je první kluk, kterej se o tebe zajímal a ty to takhle posereš. Seš příšerná! Řvala jsem na sebe v duchu.

„Můžeš si klidně sednout vedle mě,“ pokynul mi na prázdnou lavici. „A nenabízím ti to proto, že bych se s tebou chtěl vyspat,“ dodal a mrkl na mě. Zasmála jsem se a posadila se vedle něj. Celou hodinu jsem ho sledovala. Pilně si zapisoval učitelovy poznámky do sešitu, hlásil se a byl prostě jako slušný žák. A když se na mě otočil, aby mi poradil, ani jednou se mi

nezadával do výstřihu ani se mě nepokoušel dotknout.

Zazvonilo a všichni se vyřítili do jiných tříd. Využila jsem svojí šance. „Seš gay?“ vyprskla jsem na něj, když si uklízel učebnice do brašny.

„Co, cože? Gay? Ne!“ zhrzil se. „Dneska mi pokládáš samé otřesné otázky.“ zasmál se rozpačitě a zase si skousl spodní ret. Bože, ať to přestane dělat, nebo ho na místě znásilním!

„Jmenuju se Honza a jsem na holky,“ podal mi ruku.

Dopis v lahvi

Barbora Ouředníčková

Mladý muž, procházející se po molu nastražil uši. Zdálo se mu to snad nebo..? Ne! Opravdu to slyšel. Jakoby něco skleněného cinkalo o kámen. Podíval se na obrovské kameny, které byli z části ponořené pod mořskou hladinu, a zahlédl, jak se něco skleněného houpe na vlnách moře. Jeho mysl ovládla zvědavost. Rychle se otočil na podpatku a rozběhl se k zatím neznámé věci. Padl na kolena, celý udýchaný, a naklonil se nad hladinu, aby se konečně dozvěděl, co vlastně představuje ta neznámá věc. Láhev. Zelená, skleněná láhev. Rychle ji uchopil a začal ji zkoumat. Uvnitř něco bylo. Snad starý pergamen? Pokusil se láhev otevřít. Nešlo to. Korek láhve byl zadřený. Opatrně vzal do ruky kámen o velikosti pěsti a uhodil jím do hrdla láhve. Jen lehce. A potom znovu a znovu, než se skleněné hrdlo láhve roztříštilo na miliony malých střepů. Vytáhl zmačkaný pergamen a opatrně jej rozevřel. „POMOC!“ Přečetl nahlas jediné slovo, které bylo na pergamenu napsáno úhledným písmem. Písmena byla značně vybledlá, dopis už jevil jisté známky stáří. Otočil kus cenného pergamenu a zahlédl, že je na něm napsáno ještě něco. Písmo bylo ale rozmazané. Zaostřil, a oči se mu rozšířily. Zalapal po dechu. Byly zde údaje. Zeměpisná šířka a délka. Rychle se zvedl na nohy. Věděl, co to znamená. Ten, kdo psal tento dopis, zoufale toužil a možná ještě touží po záchraně. Možná je tu ještě šance. Muž se rozběhl do loděnice...

Milí spolužáci! Přejeme vám, aby vám poslední dny letošního školního roku rychle uběhly a byly pro vás pohodové. A na závěrečné prověrky držíme palce!

